

РЕШЕНИЕ

№ 660

гр. П., 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Т.И.Т.

при участието на секретаря Ц.Ч.М.
като разгледа докладваното от Т.И.Т. Гражданско дело № 20231720100930 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.439 от ГПК.

Производството по делото е образувано по искова молба от Б. О. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. *** чрез адв. К. П., срещу „***” АД, ЕИК ***, със седалище/адрес на управление: гр.П., ***, ТЕЦ „***“, с която са предявени обективно съединени иски с правно основание чл.439 от ГПК, с които се иска да бъде признато за установено спрямо ответника, че ищеца, в качеството му на наследник на О.Б.С., починал на *** г., не му дължи сумата в размер на 3391.84 лева - главница, представляваща стойност на ползвана, но неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2012 г. до 30.04.2014 г., сума от 613.93 лева - законна лихва за забава за периода от 09.07.2012 г. до 25.06.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 22.07.2015 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направени разноси в размер на 180.12 лева, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, и въз основа на който е образувано изпълнително дело № *** г. по описа на ЧСИ С.Б.. Моли да му бъдат присъдени сторените по делото разноси.

Ищеца твърди, че процесните суми са погасени по давност.

В законоустановения срок ответникът „***” АД чрез ю.к. М. са подали отговор на исковата молба, в който са признали предявения иск, като са заявили становище, че не оспорват твърденията на ищеца за погасяване по давност на процесната сума. Сочат, че образуваното при ЧСИ изпълнително дело е прекратено, като твърдят, че ответника не е образувал ново изпълнително дело и не търси процесните суми по принудителен ред. По изложените в отговора доводи и аргументи молят съда да постанови решение при признание

на иска по реда на чл.237 от ГПК, като им се присъдят сторените разноси, и съдът приложи разпоредбата на чл.78, ал.2 от ГПК, като приеме, че с поведението си ответника не е дал повод за завеждане на делото.

В съдебно заседание ищеца не се явява и не се представлява. В депозирана по делото писмена молба чрез адв. П., моли съда да постанови решение при признание на иска, по реда на чл.237 от ГПК, като уважи предявеният иск, и му се присъдят сторените по делото разноси. Излага подробни съображения за неприложимост на чл.78, ал.2 от ГПК, при постановяване на решението.

Ответникът в съдебно заседание се представлява от ю.к. М., която поддържа депозирания отговор и направеното признание на иска, и моли съда да постанови решение по реда на чл.237 от ГПК, като се приложи и разпоредбата на чл.78, ал.2 от ГПК.

II. районен съд, като взе предвид становището на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Настоящият съдебен състав намира, че предявения иск с правно основание чл.439 от ГПК за сумата в размер на 3391.84 лева - главница, представляваща стойност на ползвана, но неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2012 г. до 30.04.2014 г., сума от 613.93 лева - законна лихва за забава за периода от 09.07.2012 г. до 25.06.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 22.07.2015 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направени разноси в размер на 5.12 лева, представляваща държавна такса и сумата от 100.00 лева – юрисконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, и въз основа на който е образувано изпълнително дело № *** г. по описа на ЧСИ С.Б., и следва да бъде разгледан по същество.

В останалата част, предявения иск с правно основание чл.439 от ГПК за сумата в размер на 75.00 лева, представляваща разноси по ч.гр.д. № *** г. на ПРС за държавна такса, е недопустим поради липса на правен интерес от неговото предявяване.

За да приеме, че предявения иск, в посочената по - горе част е недопустим, поради липса на правен интерес, съдът взе предвид, че от материалите по приложеното електронно копие на изпълнително дело № *** г. по описа на ЧСИ - С.Б., се установява по безспорен начин, че от наложен заповед върху получаваното от наследодателя на ищеца трудово възнаграждение на 07.03.2016 г. е постъпила сумата в размер на 75.00 лева, за която сума няма спор, че е преведена от ЧСИ по сметка на вискателя по изпълнителното дело – „***“ АД. Тъй като тази сума не е била достатъчна да покрие цялото задължение по изпълнителния лист, и наследодателя на ищеца не е заявил кое от обективирания в изпълнителния лист вземания погасява, то на основание чл.76, ал.2 от ЗЗД, съдът приема, че с нея са погасени част от дължимата по ч.гр.д. *** г. на ПРС държавна такса в размер на 80.12 лева, обективирана в процесния изпълнителен лист. Посочената сума към момента на принудителното и събиране чрез наложения от ЧСИ заповед върху получаваното от

наследодателя на ищеца – О.Б.С. е били дължима, и не е била погасена по давност, поради което и за ищеца липсва правен интерес от предявяване на иска по чл.439 от ГПК за установяване на нейната недължимост. Липсата на правен интерес от водене на предявения иск, поради своевременното им плащане, води до липса на една от абсолютно необходимите предпоставки за предявяване на иска, а именно наличието на правен интерес от неговото предявяване, поради което иска, с който ищеца иска да бъде признато за установено, че не дължи на ответника сумата от 75.00 лева – представляваща разноски за част от дължимата държавна такса в размер на 80.12 лева по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, за която сума на 14.10.2015 г. е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, и е образувано изпълнително дело № *** г. по описа на ЧСИ - С.Б. е недопустим, и производството по делото в тази му част следва да бъде прекратено.

В останалата част иска е допустим и следва да бъдат разгледан по същество.

По отношение искането за постановяване на решение по реда на чл.237 от ГПК:

В проведеното открито съдебно заседание по искане на ищеца, съдът е постановил, че ще се произнесе с решение по реда на чл.237 от ГПК – при признание на иска. Съдът счита, че предпоставките на сочената разпоредба не са налице, поради което и не може да постанови решение при признание на иска. Това е така, тъй като съдът прие, че част от иска е недопустим, тъй като от материалите съдържащи се в приложеното електронно копие от изп.д. № *** г. на ЧСИ – С.Б., се установява, че по същото чрез наложен заповор върху получаваното от наследодателя на ищеца трудово възнаграждение е събрана сумата от 75.00 лева, за която липсва правен интерес от предявяване на иска. При това положение признатото от ответника право е в противоречие на закона и добрите нрави, поради което са налице и предпоставките на чл.237, ал.3, т.1 от ГПК, поради погасяване на част от вземането по процесния изпълнителен лист, в период, в който обективизираното в процесния изпълнителен титул вземане не е било погасено по давност. В тази връзка, съдът намира, че са налице предпоставките на чл.237, ал.3, т.1 от ГПК, и с оглед на това, че част от предявения иск е недопустим, то и съдът не може да постанови решение при признание на иска, а следва да разгледа предявения иск по същество.

По основателността:

Не се спори между страните, че на 14.10.2015 г., по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, на основание заповед № 3755 от 22.07.2015 г., в полза на ответника е бил издаден изпълнителен лист, с който О.Б.С. е осъден да заплати на „***“ АД сумата от 3391.84 лева, представляваща главница за незаплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2012 г. до 30.04.2014 г., сумата от 613.93 лева, законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 09.07.2012 г. до 25.06.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата от 3391.84 лева, считано от датата на подаване на заявлението – 22.07.2015 г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените разноски по делото в размер на 80.12 лева – държавна такса и 100.00 лева – юрисконсултско възнаграждение.

Няма спор, че въз основа издадения в полза на ответника изпълнителен лист и по

молба на „****“ АД от 12.11.2015 г. е било образувано изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ – С.Б., което се установява и от приложеното електронно копие от изпълнителното дело.

С постановление от 13.11.2015 г. ЧСИ на основание чл.456 от ГПК е присъединил изп. д. № *** г. на ЧСИ – С.Б., към изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ – С.Б.. Въпреки постановеното присъединяване на изпълнителното дело, към друго предходно образувано изпълнително дело, ЧСИ е продължил самостоятелно принудителното събиране на обективизираното в процесния изпълнителен лист вземане, като със запорно съобщение от 02.12.2015 г., е наложил запор върху получаваното от О.Б.С. трудово възнаграждение при „****“ *** – гр. П.. С писмо от 15.02.2016 г., „****“ *** е уведомил ЧСИ, че запорът върху получаваното от О.С. трудово възнаграждение ще бъде наложен, но върху същото има наложен запор по изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ – С.Б..

Със съобщение от 02.12.2015 г. ЧСИ е наложил запор и наредил да бъдат спрени от движение притежаваните от С. МПС – лек автомобил, марка „****“, с рег. № *** и лек автомобил, марка „****“, модел „****“, с рег. ***.

Видно от материалите съдържащи се в изпълнително дело, от наложения запор върху получаваното от О.Б.С. трудово възнаграждение, на 07.03.2016 г. от работодателя „****“ *** е преведа сумата от 75.00 лева по сметка на ЧСИ. След 07.03.2016 г. по изпълнителното дело няма извършени други действия насочени към прекъсване или спиране на давността.

Със съобщение от 15.11.2022 г. ЧСИ е уведомил взыскателя, че на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК прекратява изпълнителното дело.

С молба от 14.12.2022 г., „****“ АД са поискали от ЧСИ да им бъде върнат изпълнителният лист, приложен по изп.д. № *** г., като видно от отбелязването върху същата, изпълнителният лист е върнат на ответника на 14.02.2023 г.

Видно от приложеното към исковата молба удостоверение за наследници от 20.02.2023 г., О.Б.С., който бил разведен, е починал на *** г., като след смъртта си е оставил за свои законни наследници ищеца - Б. О. Б. – син и А.О.Б.-син. От приложеното към исковата молба удостоверение от 04.03.2022 г. се установява, че съгласно определение на съда № 716 от 04.03.2022 г. е вписан в особената книга при съда за отричане от наследство отказа на А.О.Б. от наследството оставено след смъртта на О.Б.С.. С оглед вписания отказ от наследството от наследника - А.О.Б., единствен наследник на починалия О.Б.С. е останал ищеца –Б. О. Б..

Предвид гореизложената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Съгласно чл.439 от ГПК, длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемото право на взыскателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт.

Искът по чл.439 от ГПК е отрицателен установителен иск и с него ищецът се домогва да установи, че изпълняемото право на взыскателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпили след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува,

или че изпълняемостта му не е настъпила.

Няма спор между страните, че ищеца е наследник на О.Б.С., починал на *** г., което се установява от приложеното към исковата молба удостоверение за наследници.

Предявеният иск е основан на твърдения, че ищеца не дължи процесните суми поради наличие на новонастъпили обстоятелства след влизане в сила на заповедта за изпълнение на парично задължение, с което е признато вземането срещу нейния наследодател, а именно погасяването на вземанията, поради изтекла погасителна давност. По аргумент от разпоредбата на чл.416 от ГПК с изтичането на срока по чл.414, ал.2 от ГПК и влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК, настъпва стабилитетът на последната и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. Резултат на стабилитета на заповедта за изпълнение и преклудиране на възможността да се оспорват посочените факти и обстоятелства, води до невъзможност да се обсъждат доводи, основани на факти, несъвместими с материалното право, чието съществуване е установено с влязлата в сила заповед. Тези факти са обхванати от преклудиращото действие на заповедта и са изключени от съдебна проверка. Подлежат на преценка единствено фактите, настъпили след влизане в сила на заповедта за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

Настоящият състав намира, че в случая е приложима общата пет годишна давност по следните съображения:

Съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години.

В случая има издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, а разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД, постановява, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. В заповедното производство издаването на изпълнителен лист се предпоставя от издаването на специален съдебен акт – заповед за изпълнение, чрез която се установява дали вземането е спорно и която съставлява съдебно изпълнително основание по аргумент от чл.404, т.1, предл.3 от ГПК. Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение, поради което и заповедта има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение. Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способности, лимитативно очертани в чл.423 от ГПК и чл.424 от ГПК, аналогични на чл.303, ал.1, т.1 и т.5 от ГПК.

Същевременно практиката на ВКС е наложила, че по отношение на заповедното производство, по което е издадено изпълнителното основание, е допустим и иск по чл.439 от ГПК, макар да не е било проведено съдебно дирене. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение характера на влязло в сила

решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения. Вземането за периодични плащания, установено с решение, постановено по реда на чл.422 от ГПК след подадено по реда на чл.414 от ГПК възражение срещу заповедта, се погасява с общата 5-годишна давност, и в случай, че се приеме, че същото вземане би се погасило с кратката 3-годишна давност, ако срещу заповедта не е подадено възражение и същата е влязла в сила, то това би създавало ситуация в която обстоятелството каква ще е давността за едно вземане, да зависи от процесуалното поведение на длъжника. В този смисъл е и постановеното по реда на чл.290 от ГПК решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г.на ВКС, ГК, IV г.о. и решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г.на ВКС, ГК, IV г.о., също постановено по реда на чл.290 от ГПК.

Процесната Заповед за изпълнение е влязла в сила на 14.10.2015 г., когато е издаден и изпълнителния лист, въз основа на който, при ЧСИ С.Б. е образувано изпълнително дело № *** г., която дата е и по – късната дата, доколкото липсва отразяване в изпълнителния лист относно датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение. От този момент съдът намира, че започва да тече срока на новата погасителна давност относно вземанията, посочени в нея, и в издадения въз основа на нея изпълнителен лист.

От датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение - 14.10.2015 г. до образуване на изпълнителното дело - 12.11.2015 г. е изминал период от около един месец, поради което и съгласно т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, тъй като в молбата са посочени способи за принудително изпълнение, давността за процесните вземания е прекъсната на основание чл.116, б. „в“ от ЗЗД, и от тази дата – 12.11.2015 г. е започнала да тече нова пет годишна давност.

С разрешения дадени в т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по силата на закона – на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК (чл.330, ал.1, б. „д“ ГПК (отм.)), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. В мотивите на посоченото тълкувателно решение е разяснено, че за разлика от исковия процес, където давността за вземането се прекъсва еднократно - в началото на процеса, то при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Новата давност започва да тече от този момент и с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение се прекъсва. В изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да действа (да иска нови изпълнителни способи, защото все още не е удовлетворен), или да не действа (да не иска нови изпълнителни способи).

Предвид горното, последното действие по принудително събиране на дълга, годно да прекъсне давността, чрез предприятия от ЧСИ способ запор върху получаваното от наследодателя на ищеца трудово възнаграждение при „****“ *** на 02.12.2015 г. и събраната

сума от 75.00 лева чрез неговото налагане на 07.03.2016 г. След тази дата няма предприети други действия по изпълнителното дело, годни да прекъснат давността.

От материалите по делото се установява, че след постъпване на сумата от 75.00 лева чрез наложения заповест на 07.03.2016 г., в продължение на две години, считано от 07.03.2016 г. от вискателя не е поискал извършването на изпълнителни действия, поради което и по силата на даденото разрешение в т.10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/ 2013 год. на ОСГТК на ВКС, изпълнителното производство е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК към 07.03.2018 г., поради перемпция. В съответствие с т.10 от посоченото Тълкувателно решение, без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие.

Както вече бе посочено след постъпване по сметка на ЧСИ на сумата от 75.00 лева на 07.03.2016 г., което изпълнително действие е годно да прекъсне давността. Към тази дата предвидената в закона 5-годишна давност не е изтекла, но както бе посочено по горе, в съответствие с разясненията в т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, която дата е именно 07.03.2016 г. От този момент – 07.03.2016 г. е започнала да тече новата пет годишна давност по чл.111, б. „в“ от ЗЗД, която е изтекла към 07.03.2021 г. При това положение и следва да се приеме, че процесното вземане е погасено по давност, към 07.03.2021 г., която дата е преди датата на предявяване на иска – 01.03.2023 г., поради което и иска в тази му част е основателен и доказан и следва да бъде уважен, като се признае за установено, че ищеца, в качеството му на наследник на О.Б.С. не дължи на ответника сумата в размер на 3391.84 лева - главница, представляваща стойност на ползвана, но неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2012 г. до 30.04.2014 г., сума от 613.93 лева - законна лихва за забава за периода от 09.07.2012 г. до 25.06.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 22.07.2015 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направени разноси в размер на 5.12 лева, представляваща държавна такса и сумата от 100.00 лева – юрисконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, и въз основа на който е образувано изпълнително дело № *** г. по описа на ЧСИ С.Б..

По разноските:

Ищеца е поискал да му бъдат присъдени сторените по делото разноси, за което е представил списък по чл.80 от ГПК.

В отговора на исковата молба ответникът е признал иска, като е поискал от съда да им бъдат присъдени сторените по делото разноси на основание чл.78, ал.2 от ГПК, с оглед направеното признание на иска, като твърди, че не са дали повод за завеждане на делото.

Ищеца е поискал от съда да бъде постановено решение при признание на иска по

реда на чл.237 от ГПК, но по подробно изложените по-горе съображения, съдът не може да постанови решение при признание на иска. Независимо от това съдът следва при постановяване на настоящото решение да изследва налице са предпоставките по чл.78, ал.2 от ГПК за присъждане разноси на ответната страна.

Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.2 от ГПК, ако ответникът с поведението си не е дал повод за образуване на делото и ако признае иска, разноските се възлагат върху ищеца. Разпоредбата визира отклонение от общия принцип на чл.78, ал.1 от ГПК за разпределяне отговорността за разноските в исковия процес, независимо дали се постановява или не решение при признание на иска по реда на чл.237 от ГПК.

За да е налице повод за завеждане на делото по причина поведението на ответника, необходимо е той да претендира отричаното вземане въпреки противопоставянето на ищеца, т. е. да е налице правен спор за дължимостта на вземането. За да е дал повод за завеждане на делото ответникът трябва да е предприел съдебни действия или да оспорва предявения иск за несъществуване на вземането. Следва да бъде посочено, че с изтичането на давностния срок възниква право за длъжника да се позове на давността чрез възражение и да откаже изпълнение, ако такова се претендира от кредитора. Ако това е сторено, но кредиторът продължава да претендира вземането, налице е правен спор и повод ищецът да отрече съществуването на вземането по съдебен ред. В този смисъл са Определение № 188 от 17.05.2022 г. на ВКС по ч. гр. д. № 722/2022 г.; Определение № 468 от 18.12.2018 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4586/2018 г.; Определение № 2858 от 2.11.2021 г. на САС по в. ч. гр. д. № 3264/2021 г. и др.

Съдът намира, че в случая са налице и двете предпоставки, които сочат на отпадане отговорността на ответника за разноските в производството. С отговора на исковата молба ответното дружество е заявило, че признава иска – признава настъпилия нов факт с правно значение – изтичане на погасителната давност спрямо процесното вземане. Следователно ответникът признава и твърдения от ищеца факт, че по изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ С.Б. след 07.03.2016 г. (датата на която е постъпила при ЧСИ събраната сума чрез запор) не са извършвани никакви други изпълнителни действия насочени към принудително събиране на процесното вземане. В тази връзка съдът намира, че ответникът се е дезинтересирал от изпълнението, а след прекратяване на изпълнителното дело на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК към 07.03.2018 г. и не е предприел действия за продължаване на изпълнението. Нещо повече, към датата на образуване на настоящото дело е било ясно, че изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ – С.Б. е било прекратено още през 2018 г., поради перемпция, като ответникът до прекратяването на изпълнителното дело не е искал възобновяване на действията по принудително изпълнение с посочване на друг изпълнителен способ, нито след прекратяването му е образувал ново изпълнително дело. По делото няма данни длъжникът, в качеството му на наследник да се е позовавал пред вискателя на изтекла погасителна давност, след което позоваване вискателят да е продължавал да иска изпълнение. Няма събрани по делото доказателства, от които да може да се установи, че след прекратяване поради перемпция на изпълнителното дело към 07.03.2018 г. и датата на предявяване на

иска, ответникът да е канил наследодателя на ищеца, или самия ищец да плати процесните суми, въпреки погасяването им по давност, както и да е предприемал нови действия по принудително изпълнение. Не се установява още ищеца, като наследник на О.Б.С. да е правил възражение пред ответника за погасяване на вземанията по давност и той по някакъв начин да се е противопоставил.

В горния смисъл съдът намира, че са налице предпоставките на чл.78, ал.2 от ГПК, тъй като ответника е признал, че не се дължи принудително изпълнение на процесното вземане, което е погасено по давност, и след изтичане на давността не е предприел никакви действия по принудително изпълнение, поради което разноските по делото следва да бъдат възложени върху ищеца.

Ответника няма данни да е сторил разноски за държавна такса и/или вещи лица, но в хода на делото е бил представляван от юрисконсулт. При това положение и на основание чл.78, ал.8 от ГПК, във вр. с чл.25, ал.1 от НЗПП, във вр. с чл. 37, ал. 1 ЗПП съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лева, което с оглед изхода на делото следва да бъде възложено върху ищеца.

Водим от горното, П. районен съд

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 00930/2023 г. на ПРС, **В ЧАСТТА, В КОЯТО, Б. О. Б.**, ЕГН *****, с адрес: гр. ***, е предявил иск с правно основание чл.439 от ГПК, срещу „***” АД, с ЕИК***, и адрес на управление: гр.П., ***, за признаване за установено, че Б. О. Б., ЕГН *****, в качеството му на наследник на О.Б.С., починал на *** г., не дължи на „***” АД сумата от 75.00 лева – представляваща разноски за част от дължимата държавна такса в размер на 80.12 лева по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, за която сума на 14.10.2015 г. е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, и въз основа на който е образувано изпълнително дело № *** г. по описа на ЧСИ - С.Б., **поради липса на правен интерес** от неговото предявяване.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.439 от ГПК, по отношение на „***” АД, с ЕИК:*** и адрес на управление:гр.П., ***, че **Б. О. Б.**, ЕГН *****, с адрес: гр. ***, **НЕ ДЪЛЖИ** на „***” АД изпълнение в качеството му на наследник на О.Б.С., починал на *** г. на сумата в размер на 3391.84 лева - главница, представляваща стойност на ползвана, но неплатена топлинна енергия за периода от 01.05.2012 г. до 30.04.2014 г., сума от 613.93 лева - законна лихва за забава за периода от 09.07.2012 г. до 25.06.2015 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 22.07.2015 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направени разноски в размер на 5.12 лева, представляваща държавна такса и сумата от 100.00 лева – юрисконсултско възнаграждение, за които суми е издаден изпълнителен лист по ч.гр.д. № *** г. на ПРС, и въз основа на който е образувано изпълнително дело № *** г. по описа на ЧСИ С.Б., поради погасяване на вземането по давност.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.2 от ГПК **Б. О. Б.**, ЕГН *****, с адрес: гр. *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „***” АД, ЕИК ***, с адрес на управление: гр.П., ***, сумата от **100.00 (сто) лева**, представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО в частта, в която е прекратено производството по делото, имащо характер на определение, подлежи на обжалване пред Окръжен съд гр.- П. в едноседмичен срок от съобщаването му, а в останалата част подлежи на обжалване пред П. окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____